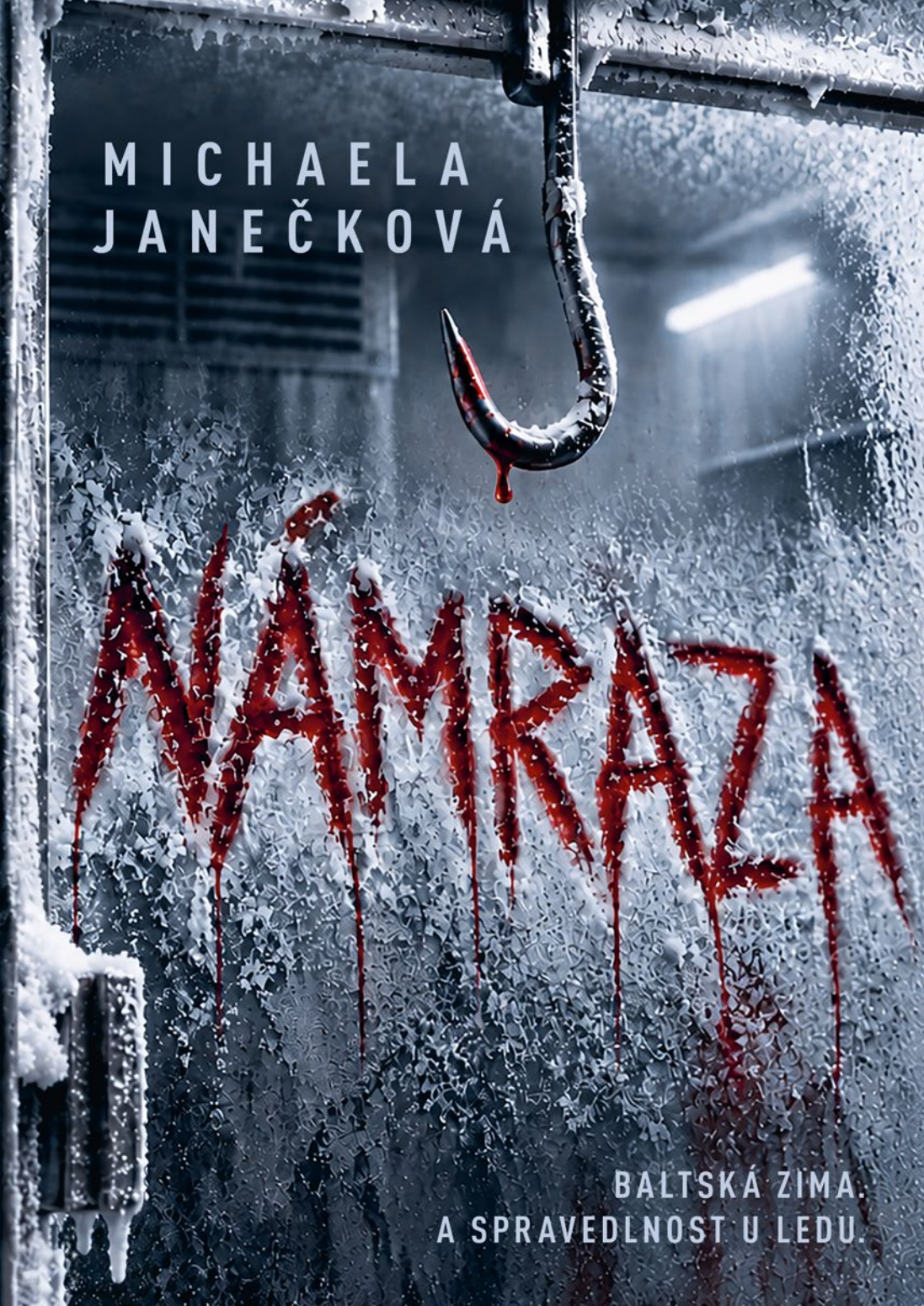
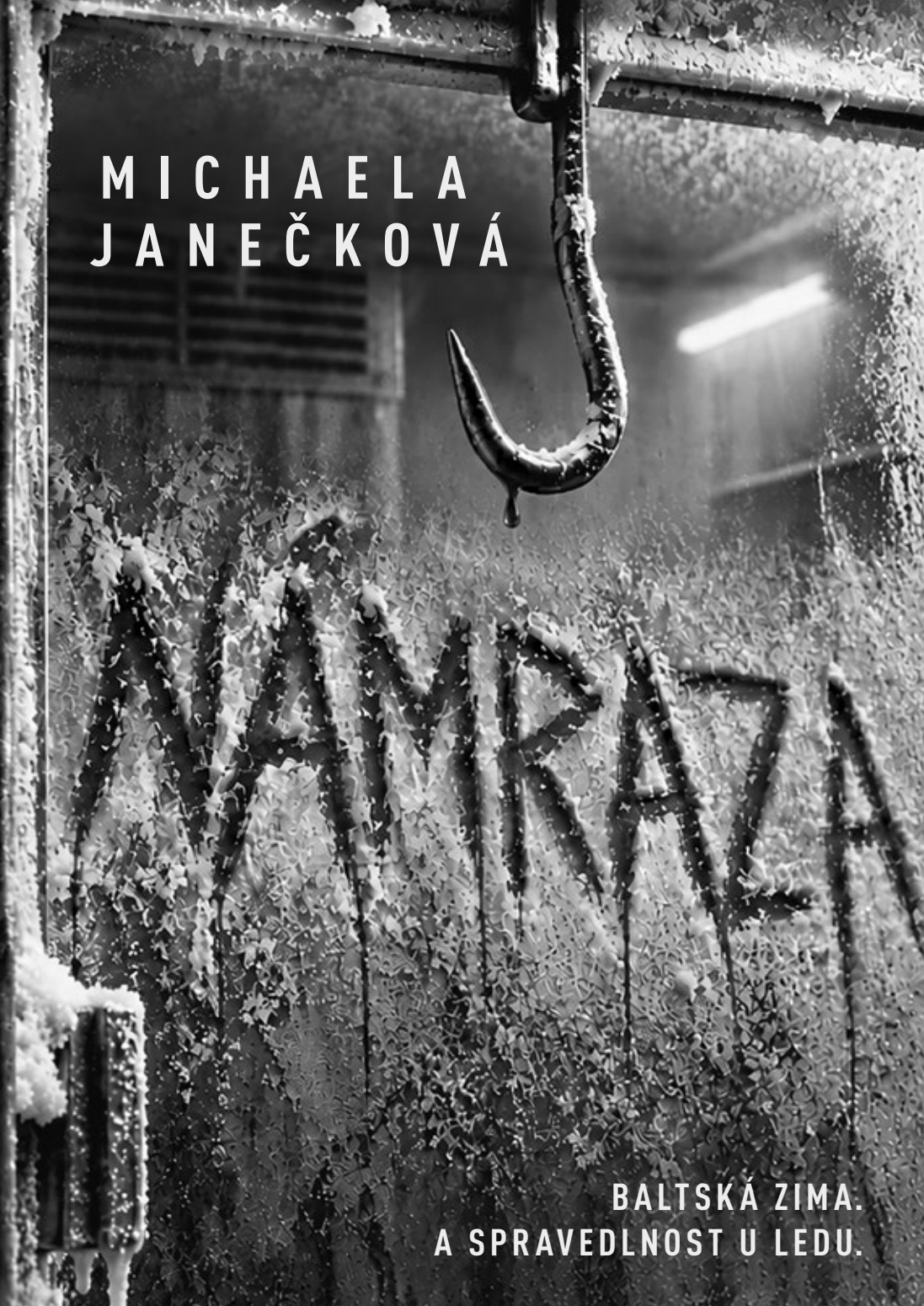

MICHAELA
JANEČKOVÁ
NÁMRAZA
BALTSKÁ ZIMA.
A SPRAVEDLNOST U LEDU.

COSMOPOLIS

MICHAELA
JANEČKOVÁ
NÁMRAZA
BALTSKÁ ZIMA.
A SPRAVEDLNOST U LEDU.

Všechny postavy v knize jsou smyšlené.
Kromě Eda Sheerana. Ten je naopak úplně skutečný
a 12. července 2024 v gdańské Polsat Areně opravdu vystoupil.
Ale zase to teda není moc důležité pro děj.
Sorry, Ede.

Co si vybereš ty?
Maniakální spravedlnost,
nebo spravedlivého maniaka?

GDAŃSK

úterý 18. listopadu 2025

Jestli teď nezamaká, tak to určitě nestihne. Podle chytrých hodinek na jejím pravém zápěstí jí zbývaly přesně tři minuty. Lýtka už ji začínala pálit, jak se kyselina mléčná hlásila o slovo. Při každém výdechu se jí z úst vyvalila pára a ledový vzduch ji řezal do průdušek.

Pravdou teda je, že od začátku podzimu už tomu tréninku moc nedala. Ale může se jí někdo divit, když střídavě leje, mrholí nebo fouká vítr asi tak dva týdny v kuse? Dneska navíc padla na město mlha a začalo to pěkně přimrzat.

Měla zůstat radši v posteli a na tyhle ranní sportovní výkony se vykašlat. Beztak se teď budou nosit půl roku péřové bundy, tak je úplně jedno, jestli bude nosit velikost 38, nebo 40.

Stáhla si běžeckou čelenku ještě víc přes uši.

Stupidní baltský počasí.

Pokračovala Širokou ulicí a na nábřeží proběhla podchodem u středověkého Żurawu.

Znovu zkontrolovala čas.

Dvě minuty.

Přesně tolik zbývalo do momentu, než se supermoderní padací most přes řeku Motławu uzavře pro pěší, pak se zvedne a bude skoro půl hodiny téměř kolmo trčet nad městem.

To, aby tudy pro změnu mohly projet i větší lodě. Věděla, že jestli to prošvihne, přijde pozdě do práce. Nebylo by to totiž poprvé.

Míjela Černou perlu. Repliku pirátské plachetnice, která měla sice s Gdańskem asi tolik společného jako pizza s pirohy, nicméně u turistů to byl pořád hit. Tedy v létě. Teď byla galeona opuštěná. Jako všechno ostatní. Tohle sychravé pološero ale na druhou stranu trochu obrousilo hrany kýče, a i takový estét, za jakého se ona sama považovala, by musel uznat, že černá silueta lodi se všemi těmi stěžni a lany dodávala přístavní zátoce docela tajemný nádech.

Minuta.

Ruce.

Ruce vedou nohy, říkal jí vždycky táta. Když už nemůžeš, nemysli na nohy, ale zrychli pohyb rukou. Nohy se přidají. Zkusila zrychlit kmih paží, ale přišlo jí, že to fungovalo asi tak dvacet metrů. Tři schody dolů. Kamenné nábřeží v tomhle místě navíc pěkně klouzalo. Rychleji to už prostě nezvládne.

Ve vodě před mostem už čekal ve frontě na průjezd luxusní katamarán. Zbytek výhledu jí zakrývala robustní bílá loď z flotily společnosti Żegluga.

To dá.

Dá to. Minula téměř opadaný kaštan po pravé straně a rybárnu *Rybka na Wartkiej* po levé. Předběhne ještě tu babku s čivavou. A bude tam.

Vtom ale listopadové ráno prořízl zvuk varovné sirény. Typický klouzavý sextový akord, po jehož zaznění se lávka pro chodce z obou břehů zavírá. Kdyby na mostě někdo zůstal a neběžel opravdu rychle, čekal by ho zážitek podobný k nebi se zvedající přídi potápějícího se Titanicu, a to těsně předtím, než se kolos rozlomil na dva kusy. Rameno otevírajícího se mostu by ho zvedlo do výše zhruba čtyřiceti metrů, odkud by ho čekal pád přímo na strojovnu. Naštěstí obří kladka budila respekt i bez závory a značku zákazu vstupu nikdo neignoroval. Dokonce ani samotní Poláci, a to už je co říct.

Beata vztekle kopla do obrubníku, až ji konec vlastního blonďatého copu švihl do tváře.

„Do prdele!“

Přišourala se ke kovové závoře u paty mostu, opřela se o ni a protáhla si postupně obě achilovky. Nejhorší bylo, že svoje zaparkované auto, ke kterému potřebovala doběhnout, aby do práce přijela včas, odtud krásně viděla. Jenže teď na něj může z protějšího břehu už jenom koukat jako idiot. Během následujících pětadvaceti minut se k němu stejně nedostane.

Most se za zvuku varovného signálu a blikání žlutého výstražného světla začal zvedat. No, co. Aspoň má čas se pořádně protáhnout a vydýchat. A vymyslet nějakou výmluvu pro šéfa, proč zase nestihla poradu. Kdyby to aspoň nebyl takový kokot. Klasický slizký *Homo Sovieticus*, který si myslí, že ženská má stát doma u sporáku a neplést se chlapákům do byznysu. Nesnesla pocit, že mu možnost, aby se nad ni zase povyšoval, právě naservírovala až pod nos.

Natáhla ruce přes kovové zábradlí, jako by to byla baletní tyč. Sklonila hlavu a protáhla si záda. Na rtech a bradě ji studil nákrčník, mokrý od toho, jak přes něj vydechovala. Odtáhla si ho od obličeje, blíž ke krku. Zavřela oči.

Vtom se jí přímo za zády ozval výkřik, následovaný hysterickým ňafáním. Beata se tak lekla, až trochu ztratila rovnováhu.

„Bába pitomá, co tady ječí jak na lesy?! Nejdřív se tu s tím čoklem motá, vodítko natažený přes půl ulice… A tohle má být co?“ prolétlo jí hlavou. Důchodkyně ale nepřestávala a s čivavou v náručí vyděšeně ukazovala kamsi k nebesům.

Otočila se směrem ke zvedajícímu se mostu a spatřila to taky. Nejdřív to vypadalo, že je to obří kyvadlo. Na provaze zavěšeném na zvedající se mostovce visel velký igelitový kokon, ze kterého crčela voda. Zřejmě se za konstrukci zachytil nějaký kus rybářského bordelu. Kokon se pohupoval a otáčel pomalu dokola. Teprve když otočku dokončil, pochopila i Beata, na co se dívá.

Pod průhledným igelitem teď jasně rozpoznala ruce a nohy. Ale tam, kde čekala hlavu, byl jen… Uzel.

Igelit omotaný provazem.

Most konečně dosáhl nejvyššího bodu zdvihu a siréna ztichla.

Nad starým hanzovním přístavem se ve výšce několika desítek metrů houpalo torzo promodralého lidského těla.

❄ ❄ ❄

Stáhla okýnko a do auta se okamžitě navalil chlad. Vstupní kartu rychle natáhla ven k čipu od závory. Ta se ale ani nepohnula.

„Tak co je, kurva!“

Promrzlé prsty ji stále ještě brněly, i když už měla čtvrthodinovou cestu za sebou. Vrstva námrazy na předním skle ji ráno dost zaskočila. Letos poprvé ho musela škrábat.

Závora se konečně zvedla.

Příchozí hovor už po cestě dvakrát zamáčkla, jenže mobil se teď rozdrnčel znovu. Ráda by ho vytípla i potřetí, ale jelikož musela zavírat okno a projet pod závorou na parkoviště, už jí nezbyla volná ruka. Mobil tak vyzváněl dál. Silně uvažovala nad tím, jestli má ve svém věku zapotřebí předstírat, že je v 7:30 ráno schopná konverzace.

„Nechceš mi radši udělat kafe, místo toho, abys mě takhle zběsile naháněl?“ vysypala ze sebe Julia bez pozdravu, sotva se jí podařilo zastavit a hovor přijmout. Jestli něco nesnášela, tak to byla horečná aktivita hned po ránu.

„Obávám se, že dneska si dáme místo kávy spíš procházku, kotě.“

Marcin Janowski. Její jak služebně, tak i věkem mladší parťák. A jeden z mála lidí, kterému důvěřovala natolik, že před ním nemusela předstírat, že má všechno pod kontrolou. Třeba svůj život.

„Nech si to kotě laskavě. Jsem v kanclu asi tak za třicet vteřin. Kocoure.“

„Koukni se na WhatsApp, něco jsem ti přeposlal. Jdu dolů, počkej na mě u tý svojí splašený *Berušky*.“

Znovu zaklela a hodila telefon zpátky do kabelky. Řadicí páku posunula do polohy R a zacouvala na poslední volné místo u křoví. Už si za ty roky u policie zvykla na to, že její červená Toyota Aygo měla zhruba ob týden nějakou novou *super výstižnou* přezdívku.

Jí samotné to přišlo vtipné asi tak, jako prdět si na ruku. Žere to sotva čtyři na sto, servisáka to zná jen z vyprávění a v pohodě se s tím zaparkuje dokonce i v Galerii Forum (kde se sice počítá s tím, že tam lidi budou s auty parkovat, ale už ne s tím, že z těch aut budou taky vystupovat). Aygo je novodobý maluch. Co víc samotná dospělá ženská potřebuje? Otočila se k sedadlu spolujezdce, aby si vyndala z tašky kapesníky. Kapalo jí z nosu už asi tak třetí týden.

„No, pozdrav pámbu," zareagoval na její troubení Marcin, jakmile jí otevřel dveře.

„Můžeš mě nechat aspoň vystoupit z auta?! Nebo jste se dneska všichni už úplně posrali?"

„Ty jsi to ještě neviděla?"

„Ne, ale vzhledem k tomu, že seš natěšenej jak děcko na Mikuláše, tak tipuju, že někdo přepadl Żabku a vzal si tak pět rukojmích."

„No, skoro. Hele…" otočil k ní displej svého telefonu, přes který se táhla velká rozvětvená prasklina.

„Já přes ten tvůj bordel nic pořádně nevidím… To je padací lávka tady na Ołowiance? A co s ní?"

„Přibliž si to trochu."

„Co to tam visí za pytel?"

‚Můžeš hádat. Klidně třikrát. Technici už ho odřezávaj. A ty kapesníky vezmi s sebou. Já bych si je potom rád půjčil."

❄ ❄ ❄

Padací most a jeho nejbližší okolí policie okamžitě uzavřela. Protože jde o frekventovanou spojku do starého města, a to i mimo

sezonu, pomalu se tu hromadili čumilové. Ti šťastnější, co sem přišli až později, už na jeho konci viselce neviděli. A tak ve chvíli, kdy spatřili modro-bílou policejní pásku a kladku napůl pootevřenou, předpokládali, že most má jednoduše poruchu. Na obou stranách tak vypomáhalo několik měšťáků, kteří chodce odkláněli pryč a posílali do města jinudy.

„Horší flek už to být nemohl," utrousil komisař Marcin. O obecenstvo při zajišťování místa činu nikdy nikdo nestál. Prodrali se s Julií na kraj nábřeží, kde na ně už čekal kolega s člunem. Tělo se totiž nacházelo blíž k opačnému břehu. A protože přes most přejít nešlo, musel si vyšetřovací tým pomoct vlastním improvizovaným přívozem.

„Opatrně, dneska všechno klouže," podával jim ruku policista z lodi.

„Nazdar, Oleku. Díky."

Oba se snažili slézt po úzkém žlutém nábřežním žebříku a nastoupit na člun, aniž by ho při tom moc rozkývali.

Julia si všimla, že jejich kolega má pěkně ledové dlaně. „Ty jsi tu byl asi mezi prvníma, co?"

„To si piš. Vracel jsem se z obhlídky Westerplatte. Už jsem se těšil, až to přivážu k molu a půjdu na čaj. No jo, co naděláš," nastartoval a pomalým obloukem s nimi zamířil k druhému nábřeží.

„Ale já jsem tady dneska jen za Charona. Kdežto vám to teda nezávidím," otřel si zmrzlý nos o hřbet ruky a popotáhl.

Na místě už byli tehnici. U paty mostu kdosi vztyčil i mobilní ochrannou bariéru. Vzhledem k tomu, že hned vedle na nábřeží, v ulici Grodzka, stál čtyřpatrový cihlový dům s restaurací Port

Fromage a hned vedle něj hotel Chrobry se všemi okny otočenými směrem k řece, to ale byla zábrana spíš symbolická.

„Jestli se tady zdržíme, asi by to chtělo postavit nad tím stan," řekla Julia a kývla hlavou směrem nahoru, kde se vlnily záclony. „Protože jinak toho bude za chvíli plný TikTok. Nebo noviny. Nevím, co je horší."

„To si pište, že tady chvíli pobudeme. Nemůžou ho sundat. A taky jsme s tím čekali na vás. Protože… No, pojďte," hlídkující policista jim podal gumové rukavice a návleky.

„Jak to myslíte, nemůžou sundat?" povytáhl obočí Marcin. „On tam pořád visí?"

„Nevisí. Sklopili celý most a tělo položili vedle. Protože prej… Ale oni vám všechno řeknou."

Jakmile přišli blíž, viděli, že most byl už sklopený, ale ne úplně. Zůstal pootevřený zhruba na dva metry. Z ocelové konstrukce na konci mostovky viselo lano, které vedlo až k zabalené mrtvole. Jako jakási bizarní pupeční šňůra. Nad tělem, okolo kterého byla louže vody, se skláněli dva muži.

„Inspektor Julia Florek."

„Komisař Marcin Janowski. Dobré ráno."

Ukázali prokurátorovi i soudnímu lékaři služební průkazy.

Julia se snažila pod rouškami rozeznat nějaké známé tváře, ale neúspěšně.

„Už jsem měl i lepší," prohodil jejich směrem forenzní patolog. „Bogdan Żak, těší mě. Ruku si podáme jindy. Tak pojďte." Prokurátor si prsty opatrně stáhl roušku. „Jste tu brzo. Co zatím víte?"

„Jen že jde pravděpodobně o tělo muže, zavěšeného z mostu hlavou dolů," vzal si slovo Marcin. „Volali nám asi ve čtvrt na osm, tak jsme rovnou vyrazili. Jsme tu za rohem."

Prokurátor pokýval hlavou. „Vidíte, to mi nedošlo. V centru tohle neděláme úplně často. Obávám se ale, že to, že jste to měli blízko, bude bohužel asi jediná dnešní pozitivní zpráva."

Doktor si přiklekl vedle těla a odhrnul část igelitového kokonu. „Tady jsem to po zdokumentování původního stavu prořízl, abychom viděli alespoň něco. Nicméně k nám ho převezeme tak, jak je, abychom nabrali i stopy z té folie."

Julia nejprve spatřila tmavé chlupy na hrudi, skrz které prosvítala nafialovělá kůže. Oči automaticky na těle hledaly ránu. Po kulce, noži, čemkoliv.

„Zaprvé bych lehce poupravil informaci, že tělo bylo nalezeno hlavou dolů. Protože žádnou hlavu nemá," patolog poodhrnul igelit ještě o kousek víc, aby oba dobře viděli pahýl krku.

Byl uříznutý tak dokonale rovně, že zbývající torzo připomínalo figurínu.

„Muž, pravděpodobně třicet až čtyřicet let. Hlava byla oddělena profesionálním způsobem, pomocí velmi ostrého náčiní. Možná kotoučovou pilou, nebo něčím podobným. Na to se mrkneme pod mikroskopem. Zatím mě neberte za slovo. Zbytek těla se zdá nepoškozen, žádné očividné vpichy na rukou, ale k tomu vám teď víc neřeknu. Každopádně, co je pro vás důležité, je tohle." Patolog natáhl ruku pod hrudník a zapíchl prst v modré rukavici přímo na solar. Břicho se ani nepohnulo.

„Je zmrzlý na kost."

Marcin si přitáhl bundu těsněji ke krku. „To kvůli tomu, že v noci mrzlo? Nebo jak dlouho v té vodě teda byl?“

„Zkontrolovali jsme, že most dnes fungoval jako obvykle,“ vzal si slovo prokurátor a v galerii svého telefonu našel fotku jízdního řádu, podle kterého se most v tuhle roční dobu sklápí a zvedá. Otočil dlaň s telefonem tak, aby Julia s Marcinem dobře viděli na displej. „To znamená, že v jedenáct večer se kladka zvedla naposledy, pak se sklopila a od 23:30 zůstala normálně v provozu pro pěší. Celou noc. Až do sedmé hodiny dnes ráno. V 7:00 se zvedla nahoru a vytáhla z vody na laně tady tu nádheru. A to před zraky všech lidí, kteří tudy chodí ráno do práce.“

Když viděl, že si oba snímek cedule prohlédli, schoval telefon zpátky do náprsní kapsy u bundy.

Julia si teprve teď všimla, že na klopě kapsy má ten člověk připnutou jmenovku. *Norbert KOBAK*, *Okresní prokuratura Gdańsk.* Pod tím pak menším písmem *Vedoucí oddělení vojenských záležitostí*. Zajímalo ji, proč se jim nepředstavil. Měli by ho snad znát? Choval se rozhodně suverénně.

„To znamená, že ten, kdo to sem zavěsil, to musel udělat v tom rozmezí od půl hodiny před včerejší půlnocí, do dnešní sedmé ráno. To je jediný časový úsek, kdy je most dole a nehýbe se s ním,“ pokračoval.

Vojenských záležitostí.

Julia se snažila soustředit na to, co jí prokurátor říká, ale nemohla přestat myslet na to, co u mrtvoly v centru města ksakru dělá člověk specializující se na vyšetřování v armádě.

„Jenže to se bavíme o instalaci toho těla," patolog, který stále ještě nad torzem klečel, k nim vzhlédl. „Pokud bych si měl pomoci, řekněme, uměleckou terminologií, pak vám tady pachatel uspořádal pompézní výstavu. Ale samotný exponát byl rozhodně připraven dříve," doktor Żak vstal a pokynul rukou směrem k řece Motławě.

„Voda má 6 stupňů. V noci sice mrzlo, teplota vzduchu spadla zhruba k minus dvěma stupňům, ale to nevysvětluje tohle."

Natáhl se ke kufříku se svými nástroji, vzal do ruky digitální bezdotykový teploměr a namířil ho na hrudník oběti. Po pár vteřinách přístroj zapípal a na modrém displeji se ukázala naměřená hodnota.

Minus 5 stupňů Celsia.

Marcin se s povytaženým obočím podíval na Julii. „To ležel někde v márnici, ne?"

„Nevylučuju to. Rozhodně si pobyl někde v chládku. A to se, upozorňuji, bavíme o teplotě na povrchu těla," poznamenal patolog a odložil teploměr zpátky do nerezového kufříku. „Uvnitř může mít i míň. Už teď ale můžu říct, že se rozhodně nenacházíme na místě činu, ale pouze na místě nálezu těla."

„Přibližná doba smrti?" zeptala se Julie, byť tušila odpověď.

Doktor zavrtěl hlavou. „Nechtějte to po mně, střílel bych úplně od boku. Uděláme analýzu poškození tkání a až podle toho zkusíme určit, jak dlouho si poležel v mrazu, a co se mu vlastně stalo. Může to být v podstatě cokoliv mezi několika dny i několika lety."

Marcin zprudka vydechl. „No, do prdele. Teda pardon, pánové. A dámo. Ale mám pocit, že tohle snad teda už horší být nemůže.

Máme tu týpka bez hlavy, všem na očích, nevíme ani, kdo to je, jak dlouho je po něm, natož kde se mu to stalo. Není tu ani kapka krve, a kdyby byla, předpokládám, že se to ve vodě skvěle opláchlo. Výborný."

„Asi bych nepoužil tak přímočarý slovník, pane kolego, ale pěkně jste to shrnul," doktor se trochu vyklonil doleva a zamával komusi, kdo stál Marcinovi za zády. „A, už jsou tady s tím klínem."

„Klínem? Jakým klínem?" nechápavě se zamračila Julie. Jakmile se oba vyšetřovatelé otočili směrem, kterým se patolog díval, viděli přicházet dalšího technika v bílé kombinéze. V pravačce nesl kus dřeva a v levé se mu pohupovala palice s gumovou hlavicí.

„Dřevěným klínem. Tím to snad už půjde sundat."

Julia popošla směrem k částečně sklopenému mostu a snažila se s přimhouřenýma očima rozeznat, jak je tam tělo uchyceno. Spodek mostovky byl hladký, tudíž nebylo možné tam cokoliv zaháknout nebo přivázat.

Prokurátor ji následoval.

„Jestli hledáte nějaký hák, madam, tak ten tam není."

„No shit, Sherlock," pomyslela si Julia, ale nahlas neřekla nic. Jen přikývla a nechala pana důležitého z okresní prokuratury užít si velké finále.

„Na konci toho provazu je magnet. Velmi silný, neodymový magnet."

VITEBSKÁ OBLAST

SEVER BĚLORUSKA

úterý 18. listopadu 2025

Načervenalá zemina mu za tyhle dva dny už ulpěla úplně všude. I na podrážkách jeho na míru ušitých kotníkových chelsea bot v koňakové barvě. Dokonce i na vnitřních stranách nohavic. Jeho stříbrné BMW X1 bylo zvenku i zevnitř zasviněné tak, jak to dokáže jen tohle jediné místo.

Hlybokaje.

Sám si znovu kladl otázku, jestli to, co cítí ve chvíli, kdy sem přijede, je spíš pohrdání, nebo jakási zvrácená fascinace. Fascinovalo ho, jak tak nechutné místo může generovat tak obrovské množství peněz. Vlastně až nechutné množství. Vcelku symbolické.

Když v podniku začínal, vytáčelo ho, že se musí občas zasvinit, aby se měl dobře. Teď už byl zvyklý. Lepší se ponořit do bahna na týden, aby pak mohl zbytek roku kráčet po koberci. Jsou lidi, co se bahnem brodí dnes a denně. Tím metaforickým, i tím úplně reálným. Třeba i tady.

Těžba rašeliny je hnusná, špinavá věc. Navíc v téhle prdeli, kdesi v běloruských močálech. Člověk by musel být úplný blázen, aby si nad tím vším při první příležitosti neumyl ruce a netlačil se do managementu.

Nemohl si pomoct, ale právě lidmi, co se nedokázali z bahna vyhrabat celý život, nekonečně pohrdal. Nebral to tak, že jeho úspěch je vykoupený jejich každodenní dřinou. Byť to takhle na potkání tvrdil.

I jim.

A empaticky dodával, jak si jejich práce váží.

Ani náhodou!

Hnusili se mu.

Špinavci.

Musel se přemáhat, aby se tady na ty místní makáče vydržel vždycky dva dny usmívat.

Jak tam tak stál, obcházel auto a prohlížel se, našel dokonce jeden rezavý cákanec na spodním lemu svého vlněného kabátu.

Až se v pátek vrátí do Płocku, bude muset hned zajet do té myčky v obchoďáku Mazovia a připlatit i hloubkové čištění interiéru. A s tím kabátem pošle asistentku do čistírny. Beztak tam ta krasava teď hovno dělá, tak ať se trochu proběhne. Jak se tohle mazlavé bahno kamkoliv zažere, je to děs. Zvlášť takhle v půlce listopadu. Nehodlá pak jezdit na jednání jak nějaká zabahněná šmucka.

Už osm let se mu dařilo dokazovat, že úspěšný obchodník se zemědělskými hnojivy nejezdí v traktoru se zahovněným valníkem. Jezdí totiž maximálně dva roky starým bavorákem. A to

jenom na služební cesty. Na víkendy měl v garáži ještě gétéčko od Mustanga. Samo sebou černého. Nikdy nepochopil, jak na sebe může někdo dobrovolně strhávat pozornost lakem v nevkusných výrazných barvách. To nebyl jeho styl. Mnohem radši vyznával taktiku šelmy. Operuj tak tiše, ať ten, po kom jdeš, o tom nemá ani tušení. A pokud tě v poslední chvíli zpozoruje, už jsi tak blízko, že je pro něj stejně pozdě.

Jenže dneska ho čekala jiná schůzka.

Dneska se nepotká šelma a kořist, ale spíš levhart s jaguárem. Ideálně by se on potřeboval domluvit s druhým predátorem v jednom revíru, jestli by svoji kořist nemohli sdílet. A energii a dravost věnovat spíš tomu, aby se společný revír rozrůstal.

Zhruba před osmi lety tohle obří rašeliniště koupila česká firma Orga CS. Evropská dvojka na trhu se zemědělskými substráty a hnojivy. Devadesát procent kyselého substrátu, do kterého se na tomhle kontinentě sázejí keře kanadských borůvek, je zabalených do pytle s logem téhle společnosti. Vždycky, když si tohle uvědomil, musel nevěřícně zakroutit hlavou. Je to úplně šílené, jak moc se během jedné generační výměny proměnilo spotřebitelské chování.

Moc dobře si pamatoval, že když byl ještě děcko, pro borůvky se chodilo jednou v roce s kýblem do lesa. Ne, kurva, do obchodu. A rozhodně ne třeba v lednu. Taky nebyl absolutně nikdo, kdo by tehdy byl ochotný za třicet deka borůvek v tenké plastové krabičce zaplatit 18 zlotých. Stejně jako za cigára. Dneska na tebe pomalu klepe sociálka, pokud děckám denně nekoupíš čerstvý borůvky. Než měla jeho ségra rodinu, vždycky si myslel, že největší

výdaj za mimina jsou plíny a mlíko. Omyl. Jsou to maliny a borůvky, ty vole.

Vůbec si nevybavoval moment, kdy se tyhle komodity staly úplně běžnou součástí nákupu. O avokádu, nebo papírových kuchyňských utěrkách nemluvě. Na co si ale vzpomínal přesně, bylo, že první hobbymarket se postavil ve vedlejším městě, až když mu bylo okolo třinácti let. Dneska už skoro sci-fi. Zahrádkářská sezona jeho babči rozhodně nezačínala tím, že by v dubnu naběhla do Castoramy a na vozík naskládala pět pytlů s ideálně prokypřeným substrátem. Dobrá hlína se nekupovala, ale tvořila trvalým opečovávání zahrady.

Taky by ještě před dvaceti lety bylo naprosto nemyslitelný, aby nějací Čecháčci skoupili jedno celé běloruské rašeliniště o rozloze nějakých osmi set hektarů.

„Tisíc fotbalových hřišť," říkal s oblibou jejich obchodní ředitel. A stejně nemyslitelný bylo, že on, zástupce jejich polského konkurenta aktuálně vlastněného jedním z nejvlivnějších byznysmenů Polska, jim jednou bude nabízet, že od nich v tomhle těžebním závodě koupí podíl.

Podíval se na hodinky. 9:48. Ještě chvíli počká tady u lesa, a pak teprve přejede k bráně závodu, kde se mají sejít. Nechtěl tam dorazit moc brzo, aby to náhodou nepůsobilo dojmem, že mu na setkání extrémně záleží. To by nebyla úplně ideální vyjednávací pozice.

Vtom mu v kapse kabátu zavrněl telefon. Na displeji vyskočil známý kontakt. „Ale, ale. Vypadá to, že pan *Kovář* už je nedočkavý," řekl pobaveně místo pozdravu.

„No, čau, asi jo, jeho obchoďák mě nahání už od včerejška. Jak jsi na tom?“ ozvalo se na druhé straně.

„Teď tam jedu. Na desátou. Jestli mě pošle do prdele hned, tak ti zavolám zpátky klidně za půl hodiny. Jestli volat nebudu, pravděpodobně to jde docela dobře.“

Na přezdívku *Kovář* byl obzvlášť hrdý, protože ji sám vymyslel a docela se chytla. Jak taky jinak říkat oligarchovi, co ovládl většinu oceláren v zemi. A dávno nejen ty. Jestli někdo dokázal kout železo byznysu, dokud žhnulo, a to nejen v metalurgii, ale i v chemičkách a v rafineriích, byla to tahle devadesátková godzila.

„Dobrý, tak domluveno. Zatím to teda asi tolik nehoří, protože se pan velkoprcíř furt ještě nevrátil z toho Cancúnu, kam se uklidil před těma otravnýma redaktůrkama. Zatím má prej pořád ještě vypnuto, ale čekáme, že se nahodí každým dnem, a to je pak vždycky tempo z nuly na sto. Nemusím ti zdůrazňovat, že NE není nahoře očekáváno.“

„To jsem samozřejmě pochopil už z tý schůzky v srpnu, jak jsme se sešli v tom VIPu v Polsat Areně.“

„Ne, že to v tom Bělomrdsku pohnojíte, pane hnojivář,“ bylo zřejmé, že kolega se na jeho účet výborně baví.

„Jdi do prdele,“ rozloučil se vřele. Znovu kouknul na hodinky. 9:54. Tak teď to vypadá, že tam dokonce přijede o dvě minuty později. No co, to taky není na škodu. Jen ať vidí, že se z toho jejich impéria neposere.

Sedl za volant a nastartoval. Řadicí páku hodil do polohy drive.

Už se viděl doma.

Zvažoval, kudy pojede zpátky. Jestli dobře slyšel moderátorku v rádiu, tak zrovna včera, 17. listopadu, konečně Poláci znovu otevřeli dva hraniční přechody. Kružnicu Białostockou a Bobrowniki. Jeden po čtyřech letech, druhý po dvou. Diplomatické vztahy se zřejmě lehce oteplily. To se mu dost hodilo, protože z jediného dosud funkčního přechodu Brest-Terespol už začínal šedivět.

Nejradši by to vzal severní cestou. Na Vilnius. Projet přes kus Litvy a pak domů přes průsmyk Suwałki. To bývalo kdysi skoro o hodinu kratší. Jenže Litevci hranici s Ruskem B, jak se Bělorusku někdy přezdívalo, v říjnu neprodyšně uzavřeli. Paranoidní pomatenci. Kvůli pár meteorologickým balonům s pašovanýma cigaretama. Dokonce si tak sami odřízli zhruba tisíc kamionů s litevskou značkou. Ty tu doslova uvízly.

Šílený.

V tomhle ohledu měl docela kliku. Jeho nikdo nikde nedržel. Tak jako tak ho ale čekalo deset hodin za volantem.

Minimálně.

Rozhodně by radši popíjel daiquiri někde v Karibiku.

„Tyhle služební výpravy na východ mě fakt jednou zabijou," povzdechl si.

❄ ❄ ❄

„Aha, takže to není zas tak speciální věc."

Julia pootočila monitor svého počítače tak, aby na něj viděl i Marcin. „Zadala jsem do Googlu heslo *neodymový magnet*, a tohle je hned první, co mi vypadlo."

Na obrazovce se objevilo pět velmi podobných produktových fotek. Na každé z nich byl masivní stříbrný magnet s bytelným očkem, na první pohled připomínající spíš závaží v posilovně. Sada obsahovala i pruhovanou červenou šňůru, zátěžovou karabinu a pogumované pracovní rukavice.

„Počkej, to se prodává rovnou takhle dohromady? Jak se to jmenuje? Psychopat starter pack?“

„Zjevně jo. Zaplatíš 90 zlotých a zítra máš balík v Paczkomatu. A můžeš si i vybrat nosnost, jakou potřebuješ. Jako v katalogu. Tak zrovna tenhle má 120 kilo. A tenhle vedle je o něco dražší, ale unese skoro dvakrát tolik. O tom jsem nikdy v životě neslyšela. Vždyť to nemá ani sedm centimetrů v průměru, a unese to 230 kilo, tady píšou,“ Julia fascinovaně projížděla specifikaci výrobku.

„Ty kráso, a tenhle s těma dvěma šroubovacíma očkama má sto čtrnáct uživatelských recenzí. To je snad víc, než má pračka na Media Expert. Kolik lidí tohle kupuje? A na co?“

O existenci magnetového byznysu doposud neměla nejmenší tušení. A to si myslela, že ji v jejím věku už nic nepřekvapí.

Marcin přišel k jejímu stolu a opřel se o jeho hranu. „Mohla to být jen záležitost vteřiny. Dejme tomu, že jedu na lodi, tělo táhnu vedle sebe ve vodě, a ve chvíli, kdy pomalu projíždím pod mostem, zvednu ruku, udělám cvak, a bez toho, aniž bych zastavil a jakkoliv poutal pozornost, normálně pokračuju dál,“ prohrábl si dlaní strniště na bradě.

Přikývla.

„Rozhodně to musel někdo připevnit z vody. Jinak se tam v podstatě nedá dostat,“ Julia se na kancelářské židli předklonila,

aby si mohla ze zadní kapsy džín vytáhnout papírový kapesník. Ranní vymrznutí rychle přineslo účinek. Jestli jí včera večer bylo už trochu líp, dneska je zase tam, kde byla. Cítila, že zatím jede na adrenalinu a vlastně doufala, že jí to vydrží co nejdéle, protože jakmile tahle vlna tělesné pohotovosti opadne, bude jí opravdu blbě.

„Zas tak chytrej ale nebyl. Koukala jsem, že hned na tom mostě vespod je kamera, a předpokládám, vzhledem k lokalitě, že v blízkým okolí tak patnáct dalších."

„To, kurva, doufám," Marcin se nervózně zvedl, obešel Juliin stůl a s žuchnutím si sedl zase na svoje místo. „Doufám, že ho máme natočenýho ze všech možných stran a že na sebe byl tak pyšnej, že nám ještě zamával. Protože je to v tuhle chvíli asi tak jediný, čeho se reálně můžeme chytit."

Na chodbě před kanceláří byly slyšet rychlé kroky. Dveře jejich kutlochu na konci chodby se prudce otevřely. Objevilo se blonďaté mikádo jejich asistentky. „Už jsou tam všichni kromě nejvyššího. Tak pojďte."

„Okej. Za minutu. Díky, Majo."

Dveře se zase zavřely. Julia vytáhla svůj telefon z nabíječky a vzala si papír s poznámkami.

„Tahle firma, co vypadá, že je největší, sídlí v Krakówě. Druhá ve Varšavě," Marcin se pořád ještě skláněl ke svému monitoru. „Taky si to můžeš samozřejmě objednat přes AliExpress bůhví odkud. Každopádně jsem narazil na jednoho prodejce. Magnesei. Poměrně velkej asi. A ten má adresu tady v Gdańsku. Myśliwska, Migowo. To je dvacet minut odsud, zajedu tam hned po poradě."

„Dobře. Já projdu ty záznamy, jestli už Piotr něco vytáhl. Mimochodem, to jsem se tě chtěla zeptat. Ten prokurátor, co byl na místě…“

Dveře kanceláře se znovu rozletěly. A asistentka Maja tentokrát už neříkala vůbec nic. Bylo ale evidentní, že teď už nehodlá odejít, aniž by se zvedli i oni dva.

„Jo, jdeme.“

„Nic, to… probereme potom.“

„Zavolám ti z toho obchodu,“ Marcin si vzal z věšáku zelenou péřovku a vyšel na chodbu.

„Nepředpokládám samozřejmě, že tam vrah nakráčel se slovy: ‚Dobrý den, přišel jsem si koupit magnet, co udrží ve vzduchu zmrzlou mrtvolu.‘ Ale spíš se vyptám na ty magnety samotný, kde se používají, kdo si je kupuje a tak. Protože zatím o tom víme hovno. A to nemám rád.“

KADYNY, VISELSKÝ ZÁLIV

VARMIJSKO-MAZURSKÉ VOJVODSTVÍ, SEVERNÍ POLSKO

květen 2024

Za zatáčkou se objevil areál stájí i hotel s restaurací *Stará palírna*. Rozlehlý komplex cihlových budov s tmavě zeleným hrázděním a bílými štíty, jehož symbolem byla brána, která vypadala, že vede do hradu. Porostlá z levé strany až po zvonici psím vínem.

„Já jsem popravdě pořád překvapenej, když tu všude vidím ty stavby z neomítnutých pálených cihel. Mám v hlavě pořád nějak zafixovaný spojení s Anglií."

„Je toho ještě spousta, co o Polsku nevíš, zlato," zasmála se.

Patnáct let starý Volkswagen Golf pomalu srovnal kola a Jakub hodil blinkr doleva. U odbočky na vedlejší silnici stál kamenný kříž, opentlený kolem dokola barevnými stuhami. Byly natažené odshora dolů i do šířky a připomínaly jakési folklorní šapitó.

„To už je nachystaný na Boží tělo," ukázala přes přední sklo směrem ke kříži. „Pamatuju si, jak naše kašubská babka měla na

starost jeden pomník ve vesnici a chodila ho tam takhle opečovávat. Jednou mě vzala s sebou.“

„Boží tělo? To zní jako svátek, který by mě mohl bavit. Ty totiž máš boží tělo,“ pohladil ji po stehně.

„Zvážím to. Jenom bych to nerada slavila v kostele, proszę pana.“

Tohle na ní miloval. Jak hned naskočila na vlnu ironie a ještě s vážnou tváří něco sarkastického přihodila. Občas přemýšlel, jestli si tak rozumí kvůli tomu česko-polskému mixu, který v sobě oba mají. Anebo je to záležitost vzácné souhry povah, kdy všechno ostatní včetně jazyka je pak vedlejší. Nikdy ale nedošel k žádnému jednoznačnému závěru. Asi by bylo ve finále jedno, kdyby ženu svého života potkal na druhé straně zeměkoule. Pokud je to ono, tak prostě nenaděláš nic.

Minuli další cihlové domky po levé straně, na konci ulice pak dřevěnou boudu s ambiciózním názvem *LEON BAR Junior*. Za ním končila asfaltka a začínala lesní cesta zpevněná betonovými panely. Auto začalo nadskakovat a drncat.

„Seš si jistej, jo?“

Jakub přikývl. „Tady už jsem byl,“ ukázal prstem na displej navigace. „Dívej, tady projedeme ten les a za ním už je voda. Zadal jsem tam přímo Stříbrná pláž v Kadynách, tak by nás to mělo dovést až tam. Nikdy jsi tu nebyla?“

Zavrtěla hlavou. „Přemýšlím, ale asi ne. My jsme většinou jezdili buď jakoby nalevo od Trojměstí, právě za babičkou. Anebo pak k moři na Sobieszewo, případně na Stegnu. Ale sem do zálivu asi nikdy. Táta byl pořád ve fabrice a máma neměla řidičák. Ale

tady kousek, do Elblągu, se přestěhovala nějaká naše teta. Ani nevím, jestli ještě žije."

Pomalu projížděli smíšeným lesem, který už se po zimě začal krásně zelenat.

„Ty jo, není to medvědí česnek? Tamhle ty špičatý listy všude?" Jakub přibrzdil a zkoumavě se zahleděl mezi stromy.

„Prosím tě, jeď, to jsou konvalinky. Z toho pesto určitě nedělej, nebo nás otrávíš. Hipster z Prahy v polském pohraničí. Jestli já tě budu moct vůbec pouštět samotného ven," to už se smála naplno.

„Sakra. Dobře, sběr bylin a hub budeš mít v naší domácnosti na starosti ty, kaszubska dziewczyno. Vyklízím pole."

„Počkej, ty to znáš???" vytřeštila oči.

„Co jestli znám?"

„To je takový příšerný hudební bizár od jedné influencerky. Jmenuje se to *Dziewczyny kaszubske*, a garantuju ti, že až to uslyšíš, budeš si chtít strčit šroubovák do ucha. Možná i do oka, protože je k tomu bohužel i klip. Já ti to pustím, počkej," škodolibě se na něj zakřenila a na sedadle se předklonila, aby si mohla vytáhnout mobil ze zadní kapsy džín.

„Tak to ti pěkně děkuju, to asi opravdu nepotřebuju slyšet," čelo se mu zkrabatilo v předtuše nadcházejícího utrpení.

„Smůla, teď už musíš. Však víš, co se říká. Že sdílené trauma spojuje jako nic jiného. A já už to slyšela asi třikrát, takže mám solidně rozvinutou posttraumatickou stresovou poruchu," ve vteřině naoko zvážněla a vypadala, že to snad myslí smrtelně vážně. Naštěstí už ji znal.

„Aha. Tak asi nepustím. Tady není signál. Vítej na konci světa."

„No, v podstatě jo. Toho svobodnýho. Aspoň teda zatím."

„Jak daleko jsme od hraničního pásma teď?"

„Asi pětatřicet kilometrů. Zhruba."

Auto předrncalo přes koleje prastaré úzkokolejky, díky které kdysi místní cihelna zásobovala stavebním materiálem široké okolí. Panelová cesta pokračovala z mírného kopce dolů.

„Vypni si v telefonu automatický výběr sítě, ať tě to nehodí pod ruskýho operátora. Když jsem tudy projížděl minule, vyhodnotilo to, že lepší signál je už za čárou," otočil se na ni. „Dokonce mi přišla taková ta automatická esemeska: Witamy w kraji Rosja. Docela mi zatrnulo, nebudu lhát."

Přikývla a hned rozklikla záložku *Nastavení*. „Jojo. To je prostě jedna velká osina zaražená v zadku Polska. Ta nám tam bude hnisat už na věky. Celá tahle severovýchodní část státní hranice."

„A přesto se najdou koumáci, co to pořád považují za výhodu. Pardon, chtěl jsem říct obchodní příležitost."

Panelka vedla z lesa ven a dál mezi polem a loukou. Byla tak úzká, že kdyby se v protisměru objevilo auto, musel by jeden z řidičů zacouvat, aby se vyhnuli. Na konci cesty, těsně pod hrází, bylo něco, co by mohlo být parkovištěm. Působilo to tak, že se někdo pomocí borovicových kůlů a pletiva snažil plácek oplotit a v sezoně tu stání zpoplatnit. Leč podle aktuálního neutěšeného stavu se zdálo, že mu starousedlíci dali velmi rychle najevo, co si o takovém záměru myslí. Část pletiva byla rozstříhaná, některé kůly vyvrácené… A mezi nimi vyjeté koleje od pneumatik, které prozrazovaly, že na tomhle místě pod hrází se vždycky parkovalo zadarmo a parkovat se bude i dál.

Jakub zaparkoval hned na kraji. Jiné auto tam nebylo.

Vystoupili.

Betonové panely cesty mizely pod jemným bílým pískem. Jemným tak, že by se s ním z fleku mohla vysypávat závodní hřiště na beach volejbal.

„Stejně si na tohle pořád nějak nemůžu zvyknout."

„Na co?" zeptala se.

„No, že je tady všude moře. Člověk má v hlavě zafixovaný moře jako takový ten ráj pod palmama. Takový ten prvoplánový kýč. Myslím, že jsme doma dokonce měli to klasický puzzle od firmy Ravensburger. Tisíc dílků, půlka černých, půlka oranžových. Silueta palem na pláži, při západu slunce."

„Jojo, taky jsme ho měli."

Pomalu šli pískem, který zpomaloval každý jejich krok.

„Málem jsme se z toho tenkrát zbláznili. Skládali jsme to tak půl roku. Snad. No, a pak člověk vyjede poprvé k moři do Chorvatska, a tam si samozřejmě tu dětskou představu trochu zkoriguje. Že tam nejsou palmy a taky že tam není zdaleka všude písek. Ale pořád vnímá, že tam je jiný klima. Horko, sucho. Prašný cesty, fíkovníky, cikády. Tady jedeš lesíkem jak někde v Benešově, najednou vyjedeš na kopec, a na horizontu na tebe vybafne moře. A ještě tady takovejhle píseček," sehnul se a nabral si ho trochu do dlaně. „Prostě mi to tady k tomu nepasuje."

Pohladila ho po rameni. „Ber to tak, zlato, že tohle je prostě takový… Karibik východní Evropy."

Uznale přikývl. „To je náhodou dobrý. To použiju v nějakým textu."

Před nimi se otevřel průchod na pláž lemovaný rákosem a v dálce se objevil modrý obzor. Vodní hladina byla klidná a lesklá. Jako zrcadlo. Písek u vstupu do vody byl pevný a zvrásněný díky odlivu. Na několika místech se voda držela v prohlubních a vypadalo to, že je na pláži pár mělkých oválných jezírek.

„Wow. Tak to jsi ale nekecal, že to stojí za to. Krása. A hlavně teda božský klid," Ewa si vytáhla z kapsy kšiltovku, nasadila si ji a nad zadním páskem čepice si protáhla culík.

„Že jo. Tak aspoň máme hezkej den, když už jsem sem musel zajet," Jakub vytáhl z kapsy khaki plátěné bundy telefon a začal si břeh natáčet.

„Do čeho to vlastně potřebuješ? K tomu článku o tom developerským projektu, nebo to obchodování s hnojivy?" zeptala se.

„Nakonec to asi bude jeden velký text, který se teprve pak rozdělí na tři části. A vydáme ho na pokračování. Protože je to propletený a navíc přibývají další a další firmy, co jedou na stejném principu."

„Je jich víc?"

„Jeden kolega z Eurorádia mi pomohl sehnat celý seznam firem, které se zabývají exportem z Ruska a Běloruska. Já si zase vytáhl statistiky importu z těchhle destinací do Česka a Polska. A jelikož jsou to docela specifický komodity, porovnáváme to položku po položce a nestačíme se divit."

„A co třeba?"

„Dřevo. Stavební materiály. Kovové součástky. Třeba. Nevěřila bys, kolik hřebíků, šroubů a různých vinglů se odtamtud pořád ještě tahá."

„Češi neumějí vyrobit hřebík? Nebo Poláci?“

„Uměj. Ale nechtěj. Chtěj ho levně koupit a o víc se nestarat,“ vytáhl z kapsy načatou krabičku žlutých camelek a jednu si připálil. „No, a pak jsou tu samozřejmě ta hnojiva. Tam je to brutální. Běloruskej potaš a rašelina je exportní komodita číslo jedna.“

„Počkej, to se teda vozí pořád? Vždyť platí ty sankce, ne?“

„To jsem si taky myslel. Že se to po začátku invaze stoplo. Ukázalo se, že ani omylem.“

Brnknutím palce do oranžového filtru z cigarety odklepnul popel. „Začínám být přesvědčený o tom, že ty sankční seznamy existujou hlavně proto, aby to vypadalo, že na oko něco děláme. Je to zhmotněný symbol naší naivní iluze o tom, že Rusáky držíme pod krkem, a tím, že od nich nebudeme nakupovat, je zdánlivě vytrestáme tak, že nebudou mít za co vyrábět bomby, anebo že vyhladoví. Jenomže tohle hlásáme jen do chvíle, kdy se morálka dostane do kolize s naším zaprděným pohodlíčkem.

V tu chvíli děláme výjimky.

A výjimky z výjimek.

A výsledek je ten, že některým hajzlům nejenže se nedaří hůř, naopak vesele vydělávají víc, než kdy předtím. A chechtají se nám do ksichtu,“ zadíval se k obzoru a prudce vyfoukl kouř.

Viděla na něm, že má vztek. Mírnil se, protože nechtěl kazit společný volný den, ale jinak byl napjatý jako struna. Už ho takhle párkrát zažila. A nevadilo jí to. Naopak. Nesmířit se s tím, co se děje, a dělat v těchhle časech investigativní novinařinu, to chtělo kuráž. A tu Kuba rozhodně měl. Nikdy nechápala ženské, co si cíleně zakrývaly oči a radši nechtěly vůbec vědět, co jejich chlap

v reálu dělá za byznys. Hlavně, když bylo na kabelky, řasy a nehty dlouhý tak, že by s nima bylo možný v pekle Satana lechtat na koulích. To rozhodně nebylo nic pro ni.

„Ještě bych dokázal pochopit, že takhle dokáže byznys od aktuální situace oddělit někdo, kdo nemá tu lokální znalost. Ale že to dělají i lidi, co ví, jaký to je žít s Rusákama za zády, to vůbec nepobírám."

Přistoupila k němu a zezadu ho objala kolem pasu. „Kdy to máš odevzdat?"

„Tu první část už mám nahozenou, ale potřebuju k tomu právě ještě dopsat takový místní background. Minimálně pro český čtenáře. Jak to tady vypadá a tak. Protože většina z nich vůbec netuší, kde je nějaký Viselský záliv, že si ho Poláci dělí s Ruskem a že do Kaliningradu je to odtud zhruba stejně daleko jako z Prahy do Plzně."

GDAŃSK

úterý 18. listopadu 2025 odpoledne

Marcin znovu zkontroloval adresu v telefonu, aby se přesvědčil, že je na správném místě. Prodejnu magnetů si teda představoval jinak.

Ale kompletně jinak. Úplně.

Čekal neutěšenou městskou ulici, kde si zašlé a rozdrolené fasády podávají ruku s napůl sloupanými reklamními výlepy, případně výlohami obchodů se zaprášenými umělými kytkami. Adresu, kterou si nikdo z místních obyvatel nevysnil, ale nějak se jim v životě přihodila.

Počítal s tím, že logem *MAGNESEI – prodej magnetů* bude třeba přelepený původní nápis *Zastavárna*, coby symbol překonaného byznys modelu, který neklapl.

Něco v tom smyslu.

Jakmile se ale ocitl v ulici plné vysokých novostaveb napěchovaných byty s velkými francouzskými okny a velkoryse řešenými balkony, v cenové kategorii, u které na první pohled věděl, že je mimo jeho dosah, jen špatně skrýval překvapení.

Samotná prodejna byla ve vestibulu jednoho z bytových domů na Myśliwské ulici. Z parkoviště k němu vedl chodník tak nový,

že se v něm ještě ani nestihl zabydlet žádný plevel. Obchod se nacházel v rozsáhlém přízemním prostoru, který mohl být úplně klidně kadeřnictvím, nebo moderní posilovnou. Prostě plochou postavenou tak univerzálně, aby v ní mohlo být cokoliv nebo kdokoliv. Ideálně firma kohokoliv, kdo zaplatí první.

Marcin skrz prosklené dveře zahlédl dokonce něco, co připomínalo recepci. Původně měl v plánu si místo a jeho okolí trochu víc prohlédnout, jenže za pultem se hned nato objevil muž, který si ho ve stejný moment taky všiml. Opřel se tedy do nerezového madla dveří a vešel dovnitř.

„Zdravím. Předpokládám, že jsem mluvil s vámi, jak jsem předtím volal," řekl a během toho rovnou ukázal chlápkovi svůj služební průkaz.

„Ano, to jsem byl já. Dáte si kávu, pane inspektore?"

Marcin sice nebyl inspektor, ale rozhodl se, že v tom muže klidně nechá.

„Rád. Bez cukru, bez mléka. Díky."

„Když tak se tu posaďte, hned jsem zpátky."

Marcin teprve teď zaznamenal, že vpravo od vchodu je kulatý bílý stolek se dvěma moderními židlemi.

Než se stihnul pořádně rozhlédnout, otevřely se vstupní dveře a vešel upravený padesátník v obleku. „Taky čekáte na balíček?" oslovil Marcina v domnění, že jde o zákazníka, který přišel před ním.

„Ne, ne, já jenom na kafe."

Z kuchyňky se linulo typické chrchlání kávovaru. Muž jen pokýval hlavou a dál se na nic neptal. Trapné ticho naštěstí za chvíli

přerušil sám majitel obchodu, který vyšel zpoza rohu se dvěma hrnky na podnose.

„Dobrý den, já tu mám objednávku na jméno Ambroziak."

„Jasně, hned jsem u vás." Postavil kávy na bílý stolek a věnoval Marcinovi omluvný pohled. „Vteřinku."

Obešel recepční pult a zadíval se do monitoru počítače.

„Už to vidím. Zenon Ambroziak, 540 zlotých. Kartou?"

Marcin předstíral, že si soustředěně míchá kafe, ale přitom se snažil alespoň zahlédnout, jak taková objednávka v hodnotě čtvrtiny jeho nájmu vypadá. Bylo to menší než krabice od bot. Švihák v kvádru odpípnul platbu přes mobil, rozloučil se a šel si zase po svých.

M*r. Magnet* si k němu konečně přisednul. „Nezlobte se, já se vám ještě pořádně nepředstavil. Daniel Wrubel, tady je moje vizitka."

„V pořádku. Máte napilno."

„Tak, snažíme se."

„A já se snažím si představit, jak vypadá magnet za 500 zlotých. To je nějaký speciální magnet na ženský, ne?"

Muž se pousmál. „Tak pokud je to ženská v sudu na dně jezera, proč ne."

„Prosím?" Marcin měl pocit, že asi špatně slyšel.

„Promiňte, blbý vtip z oboru. Vy jste, předpokládám, o fenoménu magnet fishingu ještě neslyšel."

„Magnet fishing? Co to proboha je?"

Z výrazu Daniela Wrubela bylo znát, že se s takovou reakcí laika nesetkává poprvé.